

POSTANOWIENIE

Dnia 3 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

SSN Jarosław Matras

w sprawie P. P.

skazanego za popełnienie czynu z art. 197 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron,
w dniu 3 września 2025 r.,

kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu

z dnia 5 listopada 2024 r., sygn. akt II Ka 271/24

utrzymującego w mocy

wyrok Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu

z dnia 29 kwietnia 2024 r., sygn. akt II K 697/23

w przedmiocie stosowania tymczasowego aresztowania

postanowił:

**zastosować wobec P. P. środek zapobiegawczy w postaci
tymczasowego aresztowania na okres 3 (trzech) miesięcy, tj. do
dnia 3 grudnia 2025 r., godz. 12.00.**

Michał Laskowski

Zbigniew Puskarski

Jarosław Matras

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, wyrokiem z 3 września 2025 r., w sprawie o sygn. akt III KK 375/25, po stwierdzeniu uchybienia, o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., uchylił zaskarżony kasacją obrońcy wyrok Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z 5 listopada 2024 r. utrzymujący w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu z 29 kwietnia 2024 r., mocą którego P. P. został uznany za winnego popełnienia czynu zabronionego z art. 197 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i skazany na karę 5 lat pozbawienia wolności oraz orzeczono wobec niego zakaz z art. 41a § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. i nawiązkę z art. 46 § 2 k.k. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Powyższa sytuacja determinuje konieczność zastosowania z urzędu wobec P. P. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Zgodnie z art. 538 § 1 i 2 k.p.k., z chwilą uchylenia wyroku, wykonanie kary ustaje, jednakże Sąd Najwyższy może zastosować środek zapobiegawczy w celu zabezpieczenia postępowania międzyinstancyjnego.

P. P. rozpoczął wykonywanie kary pozbawienia wolności w dniu 24 czerwca 2023 r. a jej zakończenie przewidziane jest na dzień 22 czerwca 2028 r. (informacja z NEOSAD).

Wobec P. P. zaktualizowały się przesłanki z art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k. zastosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego.

Odnosząc się do przesłanki ogólnej z art. 249 § 1 k.p.k. należy przypomnieć, że przy stosowaniu środków zapobiegawczych wymagane jest jedynie ustalenie dużego prawdopodobieństwa popełnienia przestępstwa, nie zaś pewność co do tego stanu rzeczy. Pewność tę znamionuje dopiero prawomocne orzeczenie sądu, rozstrzygające kwestię odpowiedzialności karnej osoby, której przedstawiono zarzut popełnienia przestępstwa. W sprawie P. P., która oczekuje na ponowną kontrolę instancyjną, duże prawdopodobieństwo sprawstwa wynika z faktu nieprawomocnego skazania go wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu, który pozostaje nadal w obrocie prawnym. Wyrok ten, choć nieprawomocny, to jednak korzysta z domniemania, że jest prawidłowy – również w zakresie przyjętej w nim kwalifikacji prawnej czynu. Zabezpieczenie więc postępowania międzyinstancyjnego w kontekście ciężaru gatunkowego zarzucanych skazanemu przestępstw poprzez stosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego – jest niezbędne. Trzeba podkreślić, że

funkcją środka zapobiegawczego jest zabezpieczenie prawidłowego toku całego procesu karnego, a więc nie tylko postępowania dowodowego, ale też kolejnych jego etapów. Okoliczność tę dostrzega i respektuje ustawodawca, który w art. 258 § 2 k.p.k. statuuje przesłankę szczególną stosowania takiego środka, opartą na wymiarze kary orzeczonej nieprawomocnie, a więc obejmującą z natury rzeczy etap postępowania karnego przed sądem odwoławczym. Przesłanka „grożącej surowej kary” nie ma wymiaru abstrakcyjnego w wypadku P. P., który stoi pod zarzutem popełnienia w warunkach recydywy dwóch bezprawnych zachowań: zgwałcenia i spowodowania uszczerbku na zdrowiu i orzeczono wobec niego nieprawomocnie karę 5 lat pozbawienia wolności. Na wypadek więc uznania go za winnego zarzucanego mu czynu niewątpliwie grozi mu surowa, w rozumieniu art. 258 § 2 k.p.k., kara pozbawienia wolności. Zagrożenie taką karą jest dostateczną i samodzielną przesłanką świadczącą o potrzebie stosowania aresztu tymczasowego, albowiem wskazuje na domniemanie, że oskarżony może podejmować próby różnych bezprawnych działań mających destabilizować prawidłowy tok postępowania, a do których zalicza się nie tylko utrudnianie zbierania i utrwalania dowodów ale także niestawianie się na czynności procesowe, czy ukrywanie się uniemożliwiające wykonanie kary. Dlatego nadal – pomimo wydania nieprawomocnego wyroku skazującego i braku podstaw do przyjęcia obawy mactwa z uwagi na zakończenie postępowania dowodowego przed Sądem pierwszej instancji - istnieją powody, dla których w niniejszej sprawie powinno być stosowane tymczasowe aresztowanie wobec P. P..

Określony w zaskarżonym postanowieniu termin stosowania tymczasowego aresztowania jest współmierny do potrzeb postępowania międzyinstancyjnego.

Z uwagi na powyższe i wobec braku podstaw do odstąpienia od zastosowania tymczasowego aresztowania z przyczyn określonych w art. 259 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[r.g.]

Michał Laskowski

Zbigniew Puskarski

Jarosław Matras